

Οικογένεια, κοινωνία και το χάος.

Γράφει ο Γεώργιος Εμ. Δημητράκης.

Μια θλίψη κυριεύει την ψυχή ενός ανθρώπου όταν ευρίσκεται εις το απόγειο της ζωής του. Τον ακολουθεί και γιγαντώνεται μέσα του όταν σεργιανίζει μέσα εις τα γνώριμα σοκάκια της νιότης του τα οποία διάβαινε κάποτε και έκανε όνειρα να αλλάξει κάποια μέρα τον κόσμο. Αυτή η νοσταλγία η οποία ως βαρύ βιβλίο της ζωής του βάραινε και σήκωνε υπομονητικά εις τις πλάτες του, ευρισκόμενος και αντικρίζοντας σε κάθε βήμα του το χάος. Ένα χάος όμως το οποίο δεν είναι αυθύπαρκτο, αλλά κάθε τόσο δημιουργημα και επαναλαμβανόμενο συνεχώς από εμάς τους ανθρώπους. Ένα χάος το οποίο, ως φαίνεται και δυστυχώς, μάλιστα μας συναρπάζει ως πρόκληση, πρόκριμα και άθλημα, ώστε κάθε τόσο να επαναλαμβάνομε τη δύσκολη και επικίνδυνη σχοινοβασία ισορροπίας βάρους επάνω από το χάος, και κάθε τόσο να καταβυθιζόμαστε κάτω και μέσα σε αυτό, μάλιστα να επαναλαμβάνομε αυτό με ικανοποίηση και ευχαρίστηση ως αυτοσκοπό και αποκλειστικό νόημα της ζωής μας.

Αυτό το χάος επιλέξαμε ως βιβλίο και επίκεντρο της ζωής μας και όχι την Ιλιάδα, την Οδύσσεια, τον Αίσωπο ή και τα ανεκτίμητα διδάγματα των προγόνων μας και τις παραδόσεις της φυλής μας, αυτού του Έθνους μας;

Όμως σκοπός της ζωής μας πρέπει να είναι η επίγνωση της αλήθειας και της πραγματικότητας, ο αέναος αγώνας μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας, δηλαδή μεταξύ του δημιουργού Θεού, αλλά συνάμα και του δημιουργού Ανθρώπου κατά του Χάους, για να δημιουργήσουμε άλλους ανθρώπους με μεγαλύτερη ψυχή. Τίποτε, μα τίποτε εις την ζωή δεν είναι ανέφικτο. Πολύ απλό είναι, όταν βιώνουμε την ζωή όρθιοι, ώστε να πεθαίνουμε και όρθιοι. Τι εννοώ με αυτό. Από την παιδική ηλικία μας οφείλουμε να απεχθανόμαστε και να καταπολεμούμε διαρκώς το ψέμα και την αδικία. Να είμαστε πάντα καθαροί και ανεπίληπτοι. Διότι μόνον ο καθαρός, ο άμεμπτος έχει την ψυχική δύναμη και την ικανότητα να οσφραίνεται την δυσωδία, το ψέμα και την αδικία που μολύνουν και καταστρέφουν τους ανθρώπους, την κοινωνία, αλλά και την Πατρίδα.

Όμως το σημαντικότερο και ανεκτίμητο κύτταρο της κοινωνίας, δηλαδή το άλφα και το ωμέγα αυτής, είναι η Οικογένεια. Το σωστό κτίσιμο μίας οικογένειας και των μελών της, σημαίνει και το σωστό κτίσιμο μίας ολόκληρης Κοινωνίας που πρέπει να λειτουργεί ως συνισταμένη δύναμη η οποία υπερασπίζεται όλα τα μέλη αυτής απέναντι εις τους εχθρούς της, αλλά ταυτόχρονα οφείλει να στέκεται πάντα όρθια και δυνατή για την συνέχιση όλων των προσπαθειών και αγώνων της, για την διαφύλαξη και λειτουργία μίας έννομης και δίκαιης ισορροπίας, ισονομίας και ισότητας μεταξύ όλων των μελών της, χωρίς εξαιρέσεις.

Πως πρέπει όμως να κτίζεται μία Οικογένεια; Ήδη από τα πρώτα χρόνια και πριν από την αρχή της Πρωτοβάθμιας Σχολικής Εκπαίδευσης, εις τα μέλη αυτής οι γονείς οφείλουν να εμφυτεύουν εις τα παιδιά τους το αυτεξούσιο, που σημαίνει να πειθαρχεί ο καθείς επι του εαυτού του. Να μη θεωρείται δηλαδή αυτονόητο, ότι όλα πρέπει να γίνονται με την ευθύνη και την φροντίδα των γονέων και μόνον ή των άλλων μελών π.χ. αδελφών της Οικογένειας. Έτσι τα με υπευθυνότητα, με ίδια φροντίδα, με ανιδιοτέλεια και με συνείδηση λειτουργούντα κύτταρα της Οικογένειας εν συνεχεία και λίγο μετά να εντάσσονται εις την Κοινωνία. Να μεταφέρουν εντός αυτής όλα τα εχέγγυα εργαλεία, να εναρμονίζονται με τα κύτταρα αυτής και τα Θεσμικά Όργανα της, και όλοι μαζί ως ένα ενωμένο

δημιουργικό σύνολο να κτίζουν μία αληθινή κοινωνία ανθρώπων και Δικαίου. Αυτό σημαίνει την αυτονόητη, αυτόματη και συντονισμένη λειτουργία μιας αποτελεσματικής και υπεύθυνης Κοινωνίας εις την οποία κυριαρχούν οι νόμοι, το δίκαιο, ο σεβασμός απέναντι όλων, η αξιοπρέπεια, η ισότητα, η αρμονία και όχι το ψέμα, η αδικία, η ανευθυνότητα, η ατιμωρησία, εν κατακλείδι αυτό το Χάος, το οποίο ως προείπα, είναι δικό μας και μόνον δημιούργημα.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα η πρωινή περιήγηση του γράφοντος σε μία πλατεία της αγαπημένης γενέτειρας του, όπου είδε μία εν στολή καθαρίστρια του Δήμου να κάθεται επι ώρες ακίνητη σε ένα παγκάκι, ανάμεσα σε σκουπίδια όλης της πλατείας, και να έχει ως ενασχόληση την αποκλειστική αφοσίωσή της εις το κινητό τηλέφωνο, το τσιγάρο και το φραπέ της. Αυτό είναι ένα ενδεικτικό παράδειγμα της συμπεριφοράς μιας χαοκρατούμενης κοινωνίας, τα μέλη της οποίας όταν «βολεύονται κάπου», αφενός μεν δεν αισθάνονται την παραμικρή ευθύνη, συνείδηση και σεβασμό απέναντι των συνανθρώπων τους, αλλά τουτέστιν μάλιστα υβρίζουν, στρέφονται και εναντίον των πάντων, αυτών των Νόμων, των Αρχών και Υπευθύνων, από τους οποίους μάλιστα και απαιτούν να διορίζουν εκατοντάδες χιλιάδες «αστυνομικά και ελεγκτικά όργανα» για να ελέγχουν όλους τους εις βάρος της Κοινωνίας και της Πατρίδας παρανομούντες. Κάτι όμως το αδύνατο, διότι όταν στραβώσει κάτι εκ γενετής, δεν ξεστραβώνει ποτέ και με καμία δύναμη!

Η φωνή της Πατρίδος μας εδώ και χιλιετίες είναι γύρω μας. Πρέπει να κρατάμε ανοιχτά τα αυτιά μας για να την ακούμε!

Γεώργιος Εμ. Δημητράκης

Ο αρθρογράφος κρητικής (Μαριού-Ρεθύμνης) και θρακικής καταγωγής γεννήθηκε και διαμένει εις την Ξάνθη. Σπούδασε Πολιτικές-Οικονομικές Επιστήμες και Κοινωνιολογία εις το Πανεπιστήμιο της Βόννης και Πολιτιστική Κληρονομιά εις την Αθήνα, και διετέλεσε επι 30ετίας Διπλωματούχος Ξεναγός για όλη την Ελληνική Επικράτεια.